

— Купилъ си я отъ нѣкой матросъ за глътка ракия.

— Не съмъ я купилъ, а ми е подарена отъ една креолка. Жжхъ! Два пжти въ живота си съмъ билъ съ нея и само едно искамъ — трети пжтъ да я срещна! Първия пжтъ бѣхме на докъ въ Буеносъ Айресъ. Креолката ми се казваше сеньорита Беатрисе, но азъ ѝ викахъ само Биби. За десетъ дни свършихъ паритѣ си до стотинка. На моряци никой никжде не дава на вѣра, а и за залагане нищо нѣмахъ. Тогава моята Биби плака цѣла нощъ, а на сутринята ми подари единъ лотариенъ билетъ за две пезети и по обѣдъ се лепна за единъ отъ моряцитѣ отъ германския параходъ Генералъ Артикасъ. Билетътъ остана въ джеба ми. Тегленето бѣше въ недѣля, а ние отпжтувахме още въ срѣда. И така се случи, че отъ Ливерпулъ ни изпратиха по другъ рейсъ. На другата година единъ отъ параходитѣ на нашата компания потъна. Ние попълнихме линията. Азъ стигнахъ пакъ въ Буеносъ-Айресъ. Потърсихъ веднага Биби, намѣрихъ я веднага въ сжщия баръ. Тя ме позна. Хвърли се на врата ми и се развика: „Билета, билета!“ Не помнѣхъ, кжде съмъ го скжталъ, но взехме едно такси и право къмъ моряшкото сандѣче. Намѣрихъ не само лотарийния билетъ, а и портрета на Биби. Назадъ — въ банката! На моя билетъ, Яни, се падаха двесте хиляди пезети.

Яни го слушаше небрежно. Но като чу числото, мръдна и наостри уши.

— Двесте?

— Двесте я! А двесте хиляди пезети не е малко нѣщо, повѣрвай! Ти шега ли си играешъ — твоята гимия не струва нито двесте пезети. Та отидохме ние въ банката, облегнахме се на мраморната плоча